

viste alle mulige Steder, det er ikke vort Forslag, værsgo',jør I bare frem og kritiser det Forslag, saa meget I have Lyst. Saaledes ville de sige i Modsætning til, hvis de selv havde været med, det har man jo Erfaringer for fra Indgaaelsen af andre Overenskomster, hvor man indenfor selve Arbejdernes og Tjenestemændenes Kreds har Folk, som ere nødsagede til at forsvare vedkommende Overenskomst, fordi de selv have været med til at lave den, selv sagt Ja til den.

Men her have Tjenestemændene altsaa ikke selv været med. Og se, under disse Omstændigheder tror jeg, det er det rene Fantasteri, naar der af enkelte andre Medlemmer siges, at den her foreslaaede Ordning vil kunne vare i en længere Aarrække. I Lørdags mente det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger), at denne Ordning kunde vare til 1920, og i Gaar mente det ærede Medlem for Frederiksværk (Parkov), at vi muligvis kunde have denne Ordning gældende til 1925. Overfor saadant, som jeg tillader mig at kalde Fantasteri, vil jeg gerne spørge: Ingen bedre? Er der ikke nogen, der mener, den kunde vare endnu længere? Der er for Resten ogsaa det ret mærkværdige med det ærede Medlem for Frederiksværk, at da han i Fjor var Medlem af det Lønningsudvalg, der behandlede de ministerielle Lønninger og i øvrigt deltog i Behandlingen af disse Love, da hørte vi aldrig et Suk om, at disse Love skulde vare til 1925, saaledes at man kunde være fri for de højere ministerielle Embedsmænds Lønkrav lige til 1925. Det er kun, naar der kommer Tjenestemænd, der ere lønnede med under 1,000 eller i alt Fald under 1,500 Kr., at det ærede Medlem for Frederiksværk faar saadanne Skrupler og mener det nødvendigt at sætte den Trumf paa, at nu skulde i alt Fald de Lønninger vare til 1925.

Men havde man derimod ladet Tjenestemændene være med til at lave denne Overenskomst eller dette Udkast, som derved blev til en Overenskomst, og havde man forlangt Organisationernes Underskrift paa, at Overenskomsten skulde gælde 8—10 Aar, hvor langt et Tidsrum man nu kunde blive enig om, havde man haft Ro for det Spørgsmaal saa lang Tid, som Overenskomsten varede. Derom er der ingen Tvivl, derfor have vi Erfaring ved alle andre faglige Overenskomsters Indgaaelse. Og det havde vistnok været betydelig bedre Garanti for Tilvejebringelsen af den Ro, vi alle sammen ønske, end de Fantasterier, som man nu hører om, at Overenskomsten

kunde vare til 1920 eller 1925. Thi de høre ingen Steder hjemme. I det Øjeblik Tiderne gaa fremad igen, og vi igen faa Dyrtid, saa kan denne Lovs Vedtagelse i Aar eller til næste Aar ikke blive nogen som helst Hindring for, at Funktionærerne atter rejse Krav om Lønningsforbedringer.

Den højtærede Finansminister mente at have hørt, at jeg ogsaa havde haft lidt at gøre med disse Fantasterier om den længere Aarrække, men jeg sagde netop lige det modsatte. Jeg sagde det, som jeg ogsaa nærmest har sagt i Dag, at hvis man havde baaret sig saaledes ad, at man havde forhandlet loyalt med Organisationerne og derved havde søgt at tage Hensyn til de forskellige Indvendinger, der bleve gjorte, og de Ønsker, der bleve stillede fra Organisationerne, kunde der være Tale om at faa Ro paa dette Spørgsmaal i en længere Aarrække. Men da man ikke har gjort det, og da der efter al Sandsynlighed, ja, man kan sige nødvendigvis, maa findes, naar dette Forslag træder ud i Livet, Punkter, overfor hvilke der vilde blive Misfornøjelse mellem Organisationerne, var der ingen som helst Rimelighed for, at dette Forslag kunde vare i en længere Aarrække.

Den højtærede Trafikminister besvarede mit Spørgsmaal om, hvad der skulde gøres ved de ikke fast ansatte, med den Oplysning, at det var Meningen at forhøje disse ikke fast ansatte Folks Løn i Forhold til det foreliggende Forslags Lønsetser og at lade Forhøjelserne foregaa efterhaanden paa de aarlige Finanslove. Dette Svar takker jeg den højtærede Minister for. Det vil sikkert vække Glæde i mangfoldige Tjenestemænds Hjem.

Saa er der blot det ene Spørgsmaal tilbage, som Ministeren ikke har svaret paa, hvorvidt han vilde være med til at indføre bestemte Minimumslønsetser som gældende rundt omkring paa de forskellige Stationer. Jeg omtalte i mit første Foredrag, at der var saa overordentlig stor Forskel paa de forskellige Lønsetser, som man byder de ikke fast ansatte Arbejdere og Tjenestemænd ude omkring i Landet, og at denne Forskel nødvendigvis maatte fremkomme, da jeg ikke kunde tænke mig, at Ministeren skulde sidde herinde i København og fastslaa Lønnen for hver enkelt, men at dette naturligvis blev overladt til de mere overordnede Tjenestemænd. Jeg hører nu af den højtærede Trafikminister, at der ikke er megen Sandsynlighed for, at vi kunne faa afskaffet Tantieme-